

Intro

Pohdintoja työelämän supervoimista

[00:00:12]: Tämä podcast on tuotettu osana DigiUra-hanketta, jonka tavoitteena on kehittää opiskelijoiden työelämässä tarvittavia geneerisiä taitoja erityisesti liittyen digitaaliseen osaamiseen ja vuorovaikutusosaamiseen. Hankkeen tavoitteena on myös parantaa korkeakoulujen opettajien ja ohjaushenkilökunnan vuorovaikutustaitoja sekä tuoda työelämälähtöistä osaamista pysyväksi osaksi korkeakouluopetusta ja ohjausta. Hankkeen toteuttajina ovat Lapin ammattikorkeakoulu ja Lapin yliopisto.

Kaisa Pyykkönen [00:00:45]: Tämän podcastin aiheena on työelämän supervoimat. Aiheesta keskustelemassa digiurahankkeet asiantuntijat Lapin yliopistolta Elina Kreus ja Satu Peteri sekä Lapin ammattikorkeakoulusta Tiia Ahola, Eeva Helameri, Anna-Sofia Konttaniemi ja Kaisa Pyykkönen. Meillä oli eilen Valjasta supervoimasi tulevaisuuden työelämän taidoksi. Tapahtuma satu kertoisitko meille nos-toja tapahtuman sisällöistä?

Satu Peteri [00:01:17]: Tosiaan, meillä oli inspiroiva loppuseminaari eilen. Emmi Harjuniemi puhui, miksi tehdä osaamisesta numeroa ja asiantuntijasta brändiä. Hän kysyy, että kuka minun osaamisesta tietää, ja jatkoi ja jos et kerro, kukaan ei tiedä. Tässä näen tärkeyden oman osaamisen sanallistamiseen. Eli me tehdään maistereiden uraseurantaa 5 vuotta valmistumisen jälkeen ja vuodesta toiseen kyky kertoa omasta osaamisesta nousee kaikkein tärkeimmäksi tekijäksi, joka on vaikuttanut työllistymiseen. Ja sitten hyvänä vinkkinä, jota minä itsekkin paljon käytän opiskelijoiden ohjauksessa: kysy vaikka kaverilta. Mitkä ovat minun vahvuuksia ja kuinka kuvailisit minua ihmiselle, jota kukaan ei tunne. Emmi puheenvuorosta nostaisin myös tärkeän huomion: sinä riität! Työnantajat eivät hae yli-ihmisiä, vaikka työpaikkailmoitusten teksteistä niin voisi päätellä, vaan he haluavat rekrytoida meitä tavallisia ihmisiä. Kukapa täydellisen ihmisen kanssa haluaisi tehdä töitä?

Satu Peteri [00:02:49]: Sitten Katariinan Imporanta totesi luovuuden ja empatian olevan työelämän supervoimia, ja että luovuus on älykkyyttä pitää hauskaa. Hän totesi, että luovuus ja empatia tuovat työelämään muun muassa iloa, joustavuutta ja merkitystä. Katariinalla oli meille kaikille hyviä vinkkejä, joista nostaisin: tylsisty! Eli tyhjä tila, hiljaisuus, hitaus ja vapaus vaatimuksista ovat luovuuden lempiruokia. Pitää olla aikaa myös ajatella.

Satu Peteri [00:03:34]: Kolmantena keynote –puhujana meillä oli Jukka Aalho ja hän oli todella vauhdikas! Ajatuksia herättävä puheenvuoro käsitteli tekoälyä: Tukiäly, tekoäly, tuhoäly. Onko tekoäly uhka vai mahdollisuus? Ja puheenvuoron jälkeen minä mietiskelin... kuitenkin näkisin, että enempi mahdollisuus kuin uhka. Jukan tavoin näkisin tekoälyn olevan apulaisina, tukena meille, jotta me kaikki voisimme keskittyä omiin ydinosaamisalueisiimme ja olennaisiin tehtäviin.

Kaisa Pyykkönen [00:04:13]: Kiitos, Satu, näistä nostoista. Kysyisinkin teiltä asiantuntijat, mitä taitoja olet huomannut työelämässä tarvittavan? Ehkä jotakin yllättäviäkin taitoja?

Tiia Ahola [00:04:25]: Olin eilisessä paneelissa itse matkassa ja haluaisin siinä nostaa semmoisen - kun tekee opiskelijoiden kanssa paljon ohjausta, että minkälaisia asioita heillä päässä pyörii - niin haluaisin nostaa sellaisen taidon, se on ehkä myös omalla tavallaan myös asenne, mutta taito hyväksyä ja oppia elämään sellaisen epävarmuuden kanssa, mikä minusta tulee isona. Ei välttämättä ole selkeitä työuria enää ja semmoiset tehtävänimikkeet ja ammatit, joihin tällä hetkellä korkeakouluopiskelijat valmistuvat, niitä ei välttämättä edes vielä ole. Ne saattavat jollain tavalla syntyä sinun ympärillesi, osaamisen ympärille. Sitä tulee harvemmin mietittyä. Tuska on ehkä varmasti paljon läsnä, mutta että jotenkin oppisi elämään sen kanssa.

Elina Kreuz [00:05:34]: Voisin jatkaa Tiian jalanjäljillä tässä: yksi tosi tärkeä ja olennainen työelämä-taito on myös ei-tietämisen hyväksyminen. Jos ajatellaan vaikka tässä hankkeessa, me ollaan kaikki asiantuntijoita, ja asiantuntija jo tittelinä on sellainen, että siitä saattaa tulla paineita, kuinka valtavasti meidän pitää asioita tunteakaan. Se, että me ei voida tietää kaikkea ja meille tuotetaan jatkuvasti lisää tietoa - eletään tässä hyvinkin tämmöisessä informaatiotulvaisessa maailmassa – niin taitona se, että hyväksyy sen, ettei voida tietää kaikkea, on mielestäni tosi tärkeä ja linkittyy aika olennaisesti tuohon, mitä Tiiaakin äsken sanoi.

Kaisa Pyykkönen [00:06:23]: Eeva, sinulla on vahvaa projektiosaamista. Mitä taitoja olet sinä huomannut, että työelämässä tarvitaan? Ehkä niitä yllättäviäkin?

Eeva Helameri [00:06:30]: Projektiosaaminen ylipäänsä on sellainen taito, jota tarvitsee nykyisin melkein oikeastaan tehtävässä kuin tehtävässä jossain määrin. Siihen liittyen tällainen aikatauluttamisen osaaminen ja priorisointiosaaminen nykyisin. Varsinkin, kun työelämä on tosi hektistä ja monien meistä pitää johtaa itse itseämme ja omaa työtämme, milloin tehdä mitään, niin se on tosi tärkeää taito. Ehkä tämmöisenä yllättävänä taitona nostaisin Elinan puheenvuoron lisäksi sen, että minusta tyhmien kysymisen taito on ainakin sellainen itse havaitsemani supervoima. Tosi hyvää tekee myöntää, että kaikesta ei voi tietää kaikkea ja on vaan fiksuutta kysyä ja yrittää oppia sitä kautta lisää.

Kaisa Pyykkönen [00:07:21]: Tiia, haluatko jotenkin jatkaa tätä ajatusta?

Tiia Ahola [00:07:24]: Joo! Eilen tosiaan siinä paneelissa, kun istuttiin Elinan, Jukka (Aalhon) ja Emmi (Harjuniemen) kanssa, niin yleisöstä tuli tosi hyviä kysymyksiä. Mietin just tuohon, mitä Eeva äsken kertoi meille... Meiltä kysyttiin sieltä yleisöstä, että miten sietää semmoista epävarmuutta tai mitä, jos tekeekin virheen. Mun mielestä oli hirveän hyviä kysymyksiä ja jotenkin mietin, että työelämässä oot niin semmoisten asioiden kanssa läsnä. Eli juuri nämä, mitä me tässä tuotiin jo esille, niin nämähän on tavallaan juuri semmoisia jälkiä ja siinä oppii. Varmasti me kaikki tehdään virheitä ja meillä on jossain vaiheessa epävarmuuden tunne, mutta se, että miten mä lähden purkamaan sitä? Muun muassa kysymällä tyhmiä kysymyksiä ja olemalla, että OK, nyt mä kysyn tyhmän kysymyksen. Asetan itseni ehkä jollain tavalla hauraaseen tilaan. Saan ehkä kolahduksen johonkin asiantuntijuuteeni tai teen virheen, mutta kuka sitä määrittää? Veikkaan, että me ainakin opetushenkilöstönä ja asiantuntijoina ollaan kauhean onnellisia, jos joku osaa kysyä ennemminkin kuin lähtee tekemään. Mielestäni kysymisen taito on tosi tärkeä taito!

Kaisa Pyykkönen [00:08:50]: Kiitos! Elina.

Elina Kreuz [00:08:51]: Jatkaisin vielä kysymisestä ja kysymisen taidoista. Lasken sen jotenkin tosi olennaisesti kuuluvan kuuntelemisen taitoon yhtä lailla, mikä on varmasti myös hyvin keskeinen työelämä-taito, ylipäänsä vuorovaikutusosaamisen osa-alue. Hyvää kuuntelemista on se, että me otetaan osaa keskusteluun ja reagoidaan toisiin ihmisiin. Mikä onkaan parempi tapa kuin se, että jotenkin varmennetaan sitä, että ollaanko ymmärretty asioita oikealla tavalla ja nimenomaan uskalletaan myös varmistaa, että mitä me ollaan juuri kuultu. Tällaiseen aktiiviseen kuunteluun liitetyt kysymysten asetelut ovat myös tosi tärkeää osaamista.

Elina Kreuz [00:09:47]: Hyvien kysymysten esittäminen liittyy hyvin vahvasti myös tekoälyyn ja sen hyödyntämiseen, mitä eilen Jukka Aalhon puheessa kuultiin: tekoälyä pystytään parhaiten hyödyntämään sillä, että osataan tehdä oikeita kysymyksiä ja tehdä tarkentavia kysymyksiä ja vielä lisää kysymyksiä. Jolloin ehkä sitten päästään parhaiten hyödyntämään tekoälyä.

Kaisa Pyykkönen [00:10:16]: Minkälaiden asioiden kanssa opiskelijat kipuilee? Tiia?

Tiia Ahola [00:10:22]: Toimin itse opinto-ohjaajana Lapin AMKissa liikunnanohjaajakoulutuksessa. Semmoinen asia, mikä tuli eilen paneelissa esille, kun puhuttiin huijarisyndroomaolosta. Kun valmistuu ammattiin, niin itse asiassa mitä mä osaan? Ja sitä puhui myös Emmi hirveän hyvin mun mielestä, tavallaan oman osaamisen tunnistamisesta. Mietin, minkä verran korkeakoulutuksen aikana on semmoisia kohtia, missä itse opiskelijana tunnistan, mitä mä osaan, varsinkin jos opiskelee tosi geneerisellä alalla. Ja sitten on näitä jatkuvia kysymyksiä... kun joku kysyy jossain sukujuhlissa, että "no, mitä mitä sä teet isona tai mihin ammattiin sä valmistut?" Se on ihan hirveän vaikea kysymys, kun ei sitä ammattia välttämättä ole! Jos siihen vastaa, "no, en mä itse asiassa tiedä niin", niin sitten kauhistellaan: "voi, onko tuo nyt sitten edes sellainen tutkinto, mikä kannattaa tehdä, kun ei ole sitä semmoista varmaa työpaikkaa, mihin sä tulevaisuudessa valmistut?" Pitäisi rohkeasti jotenkin löytää koulutuksen aikana oma osaaminen ja asiantuntijuus, ja sitten rakentaa omaa polkuaan työelämään.

Elina Kreuz [00:11:50]: Tunnistan hyvin tuon kaiken, mitä Tiia tuossa kertoi ja jotenkin tunnistan sellaista ajatusta opiskelijoilla jo opintojaksoille tai kursseille tullessa, että asioita pitäisi osata jo ennen, kuin niitä on lähdetty edes opiskelemaan. Tämän kaltaisia paineita jo, että "apua, kun mä en tiedä tästä kyseisestä aiheesta, mitä kurssilla käsitellään, etukäteen mitään!" Jännitetään jo sitäkin, vaikka ollaan ikään kuin aloittamassa jonkun uuden asian äärellä. Tämä liittyy mielestäni vahvasti myös virheiden tekemisen pelkoon, mikä tuossa jo aiemmin mainittiin. Näiden kanssa kyllä huomaan opiskelijoiden kipuilevan. Minkä kanssa opiskelijat myös paljon kipuilee, on jännittämisen kysymykset ylipäättään. Ei pelkästään virheiden tekemisen pelko, vaan ylipäättään jännittäminen erilaisissa vuorovaikutustilanteissa - liittyivät ne sitten esiintymisen vuorovaikutukseen tai erilaisiin uusiin vuorovaikutustilanteisiin opinnoissa tai työelämässä eteen tuleviin erilaisiin uusiin vuorovaikutustilanteisiin. Nämä ovat sellaisia kysymyksiä ja asioita, jotka toistuvasti opiskelijoiden kanssa nousee keskusteluun.

Eeva Helameri [00:13:17]: Mietin tuota opiskelijoiden kipuilemista ihan tällaisen käytännön asian kautta. Ainakin meillä ammattikorkeakoulussa tehdään tosi paljon ryhmitöitä ja tiimissä toimiminen ja ryhmätöiden tekeminen voi välillä aiheuttaa vähän haasteita ja sellaisia kipuilemisen tunteita. Kannustaisin kuitenkin suhtautumaan siihenkin oppimiskokemuksen, koska työelämässä tiimityöskentely ja tiimissä toimimisen taito on tosi tärkeä. Etenkin projektityössä toimitaan tosi tiiviisti oman tiimin kanssa, mutta myös laajemmassa porukassa ja muiden kanssa yhteistyössä. Vaikka se ehkä aiheuttaa jo opiskeluaikoinakin vähän kipuilua, niin siitä on suuri hyöty työelämää ajatellen sitten myöhemmin.

Kaisa Pyykkönen [00:14:10]: Voitaisiin seuraavaksi jutella, mitä Digiura hankkeessa on tehty, miten olemme vastanneet opiskelijoihin kipuihin tai työelämän vaatimuksiin? Anna-Sofia, kerro.

Anna-Sofia Konttaniemi [00:14:28]: Minun lempilapsi tässä hankkeessa on ollut liikunnanohjaajakoulutuksen Ohjausharjoittelut 1 ja 2, sekä myös suuntautumisharjoitteluun integroidut viestinnän ja vuorovaikutuksen sisällöt. Havahduttiin, että ne oli sitten pudonnut jonnekin ei niin näkyvälle paikalle, mutta nyt ne on sitten ihan semmoinen keskeinen osa sitä harjoitteluun liittyvää oman osaamisen tunnistamista.

Kaisa Pyykkönen [00:15:00]: Elina, kerro mitä ajattelet tästä?

Elina Kreuz [00:15:01]: Varmasti tässä hankkeessa kehitetyt opintojaksot ovat todella - niin kuin Anna-Sofia tuossa mainitsi - olleet sellaisia, jotka ovat vastanneet nimenomaan näihin opiskelijoiden kipuihin tai tarpeisiin. Monella tavalla viestinnän ja vuorovaikutuksen sisältöjä on tuotu niin yliopistolla kandidivaiheen kuin maisterivaiheen opintoihin. Eevan mainitsevat tiimi- ja ryhmätyötaidot on esimerkiksi kehitetty ihan kokonaan uudestaan: vuorovaikutus ryhmissä, virtuaalitiimien opintojakso, jossa on täysin keskitytty tiimien toimintaan ja nimenomaan etävuorovaikutuksessa. Siellä on aika paljonkin keskusteltu muutaman pilottikokeilun jälkeen jännittämisen kysymyksistä etänä ja millä tavalla psykologista turvallisuutta etävuorovaikutuksessa voidaan luoda. Tämänkaltaiset asiat on jo toivottavasti vähän helpottanut opiskelijoiden jännittämistä, mutta toki useaan kertaan tuotu esiin epävarmuus

tulevaisuudesta ja omasta osaamisesta ja asiantuntijuudesta. Uskon, että meillä tässä hankkeessa on ihan alusta asti kulkenut tietynlainen armollisuuden viesti ja sanoma. Satukin jo alussa sanoi, että kuka sitä täydellisen ihmisen kanssa haluaisi työskennellä.

Eeva Helameri [00:16:35]: Tosiaan, näiden opintojaksojen lisäksi meillä on tosi paljon materiaaleja tuotettu hankkeen verkkosivuille (lucworklifecoach.fi). Sieltä näitä samoja asioita pääsee muutkin, kuin näillä opintojaksoilla mukana olevat opettajat ja ohjaajat, hyödyntämään ja jakamaan osaamista opiskelijoiden kanssa. Koen, että se on ollut tosi hyvä vastaus hankkeelta näihin kipuilemisen aiheisiin.

Kaisa Pyykkönen [00:17:02]: Worklifecoach -sivustolta löytyy Digiura-hankkeen aikana tuotettuja hienoja sisältöjä. Tiia, liikunnanohjaajakoulutuksessa vedit tällaista Urakompassi-työpajaa. Millaista sisältöä siellä oli tarjolla opiskelijoille?

Tiia Ahola [00:17:19]: Urakompassi -työpaja oli osa meidän ohjausharjoittelua, haluttiin tuoda myös sinne harjoitteluun. Ettei se pelkästään olisi sitä, että opiskelija lähtee työelämään hankkimaan sitä osaamista, vaan miten me voitaisiin jotenkin korkeakouluna vielä tukea työelämässä osaamisen hankkimista, ehkä vielä sieltä tunnistamisen osaamisen näkökulmasta. Yhtenä työpajana meillä oli opiskelijoille Urakompassi -työpaja, jossa sitten opiskelija laitettiin pohtimaan omaan uraansa liittyvää henkilökohtaista kysymystä erilaisten kysymysten avulla. Työpajan aikana opiskelija tosiaan kirjoitti käsin sitten, pistettiin puhelimet pois, otettiin se aika, laitettiin kivaa musiikkia ja lähdettiin pohtimaan sitä kysymystä erilaisten näkökulmien ja erilaisten kysymysten kautta. Osa opiskelijoista koki sen ahdistavana, kun joutui olemaan sen oman kysymyksensä äärelläni pitkään. Kun keskustelin opiskelijoiden kanssa jälkeenpäin vielä, että oli ihan paikallaan välillä pysähtyä. Ajattelen, että pysähtyminen on myös sellaista, mitä harvemmin tulee ehkä omassa korkeakoulupolussa tehtyä. Ehkä mekin voisimme myös asiantuntijoina ja työntekijöinä välillä myös ihan vaan pysähtyäkin - tästä puhuttiin myös eilissä tapahtumassa. Mielestäni oli hyvä, kun Elina sanoi jossain vaiheessa, että yksi työelämässä tarvittava taito on hengittäminen. Se on kyllä ihan totta, sitä voisi opetella!

Kaisa Pyykkönen [00:19:08]: Millaisia myönteisiä havaintoja olet tehnyt esimerkiksi pilottiopintojaksoilla, joita tässä hankkeessa on tehty? Satu, kerrotko mitä olet havainnut?

Satu Peteri [00:19:19]: Kyllä, mehän ollaan tässä Digiura -hankkeessa kehitetty Akateemiset työelämätaidot -verkkokurssia. Opiskelijat keskustelevat tuutorinsa kanssa oman uransa suunnasta ja niin pois päin... tässä on ollut paljon puhetta, että kuinka he ovat hukassa. Olen melkein 10 vuotta ohjauksissa ja muissa havainnut, että ne vastaukset näihin kysymyksiin kyllä sitten löytyy niiltä opiskelijoilta itseltään. Eeva nosti tärkeän työelämätaidon: hyviä kysymyksiä - näkisin, että ohjaajien pitää tehdä hyviä kysymyksiä. Mulla on paljon uraohjauskokemuksia: ollaan opiskelijan kanssa keskusteltu tunti ja sitten hän on kiitellyt jälkeenpäin, että "Kiitos, oli hirveästi apua. Kiitos kun autoit!" ja sitten mä sanoin, että en minä kyllä neuvonut sinua missään, että kyllä siinä ihan itse löysit nämä vastaukset. Hyvät kysymykset myös tässäkin asiassa. Mutta haluan nostaa tämän esiin, että vaikka opiskelijat kipuilee, mikä minusta tulee isona ja on epävarmuuden sietoa ja kaikkea muuta. Mulla on semmoinen sanonta, että "puhumalla kuulee". Kun keskustelee vuorovaikutteisesti jonkun kanssa, niin sitten sieltä löytyy niitä vastauksia. Se on ohjaajan näkökulmasta hirveän palkitsevaa! Sitten kun hoksaa että, hetkinen... olipa kiva! Tämä pätee akateemisen työelämän verkkokurssiin, kuin myös ohjaustilanteisiin. Tämän haluaisin nostaa esille, että meillähän on mahtavia opiskelijoita ja heillä on mahtavia voimavaroja.

Kaisa Pyykkönen [00:21:34]: Kiitos, Satu! Elina, mitä myönteistä sinä olet huomannut?

Elina Kreus [00:21:39]: Voisin jatkaa Satun puheenvuoroa: vaikka niitä tosiaan niitä kipupisteitä löytyy, niin olen huomannut pilottiopintojaksoilla ja opintojaksoilla muutenkin, että opiskelijat ovat myös todella motivoituneita kehittämään vaikka omaa vuorovaikutusosaamistaan. Tänä päivänä, kun puhuttiin jännittämisestä, niin myös keskustelemaan siitä hyvin avoimesti, joka on jo tosi iso asia eteenpäin

menemisessä. Niin kuin Satu tuossa sanoo, että keskusteleminen on niin tärkeätä. Ajattelen, että mikä tässä hankkeessa on ollut mukava, niin on ollut mahdollisuus myös luoda mahdollisuuksia keskustella vertaisesti asioista. Opintojaksoilla opiskelijat ovat myöskin keskenään päässeet keskustelemaan ehkä niistä epävarmuuksistaankin, jolloin ne jo ihan sitä kauttakkin helpottaa. Motivoituminen tehdä asioille jotakin on kyllä näyttäytynyt tämän hankkeen aikana.

Kaisa Pyykkönen [00:22:40]: Anna-Sofia

Anna-Sofia Konttaniemi [00:22:42]: Aika samankaltaisia havaintoja mullakin on näiltä pilottiopintojaksoista kuten Elinalla ja mietin myös tuota jännittämistä, että siitä ollaan puhuttu paljon. Etenkin Ohjausharjoittelu 2:ssa, joka siis keskittyy suulliseen viestintään, niin ehkä sen lisäksi että ollaan opittu hyväksymään jännittämistä, ja myös se, että osa opiskelijoista on hoksannut, että jännityksestä ei välttämättä tarvitsekaan päästä eroon. Sehän voi olla ihan oleellinen osa kaikkea viestintää ja vuorovaikutusta. Esimerkiksi mulla jännittää nytkin ihan hirveästi tässä! Sen lisäksi kirjallisen viestinnän osalta oivalluksia, ihania havaintoja: hoksataan, että ”hei, se piste tuleeikin tekstiviitteessä tuohon kohtaan”, ja hoksataan, mikä idea siinä on takana. Ne on ollut tosi kivoja näiden opintojaksojen aikana.

Kaisa Pyykkönen [00:23:44]: Omakohtainen kokemus mulla hankkeessa: vedin liikunnanohjaajaopiskelijoille Digitarina-työpajaa, jossa digitaalisen tarinankerronnan muotoon opiskelija sai kertoa omaa elämäntarinaansa ja tehdä nostoja, miten on tähän pisteeseen tullut. Digitarinathan olivat aivan todella koskettavia ja jotenkin liikuttavia. Ehkä opiskelijat toivat avoimesti esille sen, että minkälaisen polun olen kulkenut sieltä lapsesta saakka ja siellä alkaneista urheilusta, ja nyt sitten liikunnanohjaajaksi opiskelen. Moni opiskelija käytti kokemuksesta voimaannuttavaa –sanaa, oli jotenkin voimaannuttava kokemus. Uskoisin, että ammatti-identiteetin rakentuminen ja muodostuminen ehkä tämän työpajan kautta tuli hyvin esille.

Kaisa Pyykkönen [00:24:49]: Podcastin lopuksi voitaisiin asiantuntijoiden kesken pohtia, mikä omalla uralla on ollut tärkein geneerinen työelämätaito?

Satu Peteri [00:25:00]: Joo, kiitos kysymästä. Niitä on ollut tosi paljonkin, mutta tuota jos nyt paritaisin: nämä liittyvät eilisen seminaariin. Eilen oli fiksu opiskelija, joka kysyi sitä, että kun tekee virheitä. Se, että tekee virheitä... Minä tässä näitä sanontoja viljelen, mulla on semmoinen sanonta ”ellet erehdy, et edisty”. Tähän liittyy yksi hyvä aiempi esihenkilön neuvo: uskallusta antaa toisille kommentoitavaksi keskeneräisiä tekstejä. Mielestäni Digiura -hankkeessa meillä on mahtava tiimi, olen ainakin oppinut ihan valtavasti kirjoittamisesta, vuorovaikutuksesta ja teknisistä jutuista - olen hyvin tumpelo näissä - että kaikista näistä.

Kaisa Pyykkönen [00:26:13]: Kiitos, Satu. Eeva, mitä sinä ajattelet? Tärkein geneerinen työelämätaito sinun urallasi?

Eeva Helameri [00:26:22]: Tuohan on ehkä siinä mielessä helppo vastata, että projektiosaaminen, koska olen työskennellyt projekteissa käytännössä koko minun työurani, enkä opiskeluaikana opiskellut aihetta yhtään - olen käytännössä oppinut. Se on oikeastaan syy, minkä takia nostan usein esiin projektiosaamisen taidon, ja minkä takia sitä kannattaa jo opiskeluaikana opiskella. Koska moni meistä päätyy jonkinlaisiin projekteihin töihin ainakin jossain kohtaa uraa ja näistä taidoista voi olla vain hyötyä oikeastaan tehtävässä kuin tehtävässä. Täytyy ehkä palata sinne minun ensimmäiseen kommenttiini siitä, että myös tällainen tyhmien kysymysten kysyminen on minun geneerinen työelämätaito. Uskaltaa kysyä niitä ehkä itsestäänkin selviä asioita ja usein oon huomannut, etten m olenkaan ainoa, joka niitä pohtii. Se on minusta ollut tosi tärkeätä ja oppimisen paikka aina itsellekin.

Kaisa Pyykkönen [00:27:27]: Elinalle sama kysymys, mikä on ollut keskeisin ja tärkein työelämätaitosun uran aikana?

Elina Kreus [00:27:33]: Ehkä kyky luoda ilmapiiriä, oli se sitten työyhteisössä pienemmässä tiimissä, projektissa tai opettajan näkökulmasta opiskelijoiden kesken. Koen, että se on varmasti niitä tärkeimpiä. Luovuus kukkii siellä turvallisessa ilmapiirissä, niin ehkä mainitsen sen.

Kaisa Pyykkönen [00:28:00]: Anna-Sofia.

Anna-Sofia Konttaniemi [00:28:01]: Heräsi ajatuksia liittyen tuohon aiemmin mainittuun huijarisyn-droomaan, koska se oli hyvin vahvasti läsnä silloin, kun tulin tähän hankkeeseen. Eli tulin siis kesken hankkeen ja aloitin ensimmäistä kertaa opetusuran ammattikorkeakoulussa. Pakko sanoa, että nauratti ihan hulluna, että sain tällaisen hienon asiantuntija-tittelin. Mutta oli tosi oivaltava kokemus oman ammatti-identiteetin kannalta huomata, että kuinka aika spesifi opettajatutkinto kuitenkin antaa monipuolisiakin juttuja esimerkiksi hanketyöskentelyyn. Itseensä ja omaan ammattitaitoon luottaminen, vaikka nauratti kovasti se asiantuntija-titteli, niin kyllä minä ilmeisesti olen myös asiantuntija.

Kaisa Pyykkönen [00:28:59]: Tiia, mitä sinä ajattelet tärkeimmiksi taidoksi sun uralla?

Tiia Ahola [00:29:00]: Päivittäin omassa työssäni käytän kuuntelemista, se on ollut mun omalla uralla tärkein geneerinen työelämätaito. Ja sitten jotenkin ajattelen, että mä en ikinä tule valmiiksi sen kanssa, aina löytyy uusia näkökulmia, miten syventää sitä taitoa. Mä ehkä sanoisin sitten sen. Toinen mikä tulee omasta urapolusta, niin luottaa jotenkin sattumanvaraisen ajautumiseen. Aina ei tarvitse tietää, mikä musta tulee isona.

Tiia Ahola [00:29:36]: Kaisa, mikä on sun uralla tärkein työelämätaito?

Kaisa Pyykkönen [00:29:40]: Mun ura ennen opettajuutta oli kaupan alalla ja toimin siellä visualistina. Se oli käytännössä ongelmanratkaisemista joka päivä erilaisten käytännön asioiden kanssa siellä vaa-tekaupassa: kuinka esillepano tehdään, näyteikkunaa ynnä muuta. Koen, että silloin kun tulin opiskelemaan korkeakouluun, niin siitä oli ihan hirveän paljon hyötyä, kun olin joutunut ratkomaan jatkuvasti ongelmia päivittäin. Ehkä nyt projektipäällikön roolissakin...en ehkä näe ongelmina tai haasteina, mutta tykkään selvittää asioita ja kuten Jukka eilen puheenvuorossa sanoi tykkäävänsä värkätä, niin myös mä tykkään värkätä koneella, samaistun siihen: ongelmanratkaisuun ja värkkäilypuoleen - se varmaan on ollut mulla keskeisin geneerinen työelämätaito.

Kiitos Digiura -tiimi tästä antoisasta keskustelusta!

[00:30:54]: Kuuntelit juuri Digiuralla -podcastia. Kiitos kuuntelusta!

Outro